

ת.א. 38175/03
בש"א 05

בבית משפט השלום
תל-אביב - יפו

בפני כבוד סג"נ השופטת ש. אלמגור

173223/05

המבקש
התובע

המשיבים
הנתבעים

יורם שדה, ת.ז. מס' 08516734
ע"י ב"כ עו"ד שמואל ליאור ו/או גדי בר-און
שמענס ברח' היצירה 3 (בית ש.א.פ.), רמת-גן 52521
טלפון: 03-6134436, פקס: 03-6134463

- נגד -

1. שמעון לב, ת.ז. 57734675
2. מיכל יקל-לב, ת.ז. 58734427
3. יצחק כהן, ת.ז. 53896254
כולם ע"י ב"כ עו"ד יצחק בוכבינדר
שמענו ברח' מודיליאני 14, תל-אביב 64687

בקשה להבאת ראיות מפריכות

בהתאם לחחלטת בית המשפט הנכבד (מיום 7.7.05), מוגשת בזאת בקשה להבאת ראיות מפריכות מטעם המבקש, כמפורט להלן.

ואלה נימוקי הבקשה:

1. התביעה דגן הינה תביעת לשון הרע.
2. סעיף 18 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), קובע:

"הביא הנאשם או הנתבע ראיה או העיד בעצמו כדי להוכיח אחת ההגנות הניתנות בחוק זה, רשאי התובע להביא ראיות סותרות; אין בהוראה זו כדי לגרוע מסמכות בית- המשפט לפי כל דין להתיר הבאת ראיות על-ידי בעלי הדין".

3. בבר"ע 228/75 ברקן נ' תמרי (פ"ד ל(1) 470) קבע בית המשפט בעליון:

"מכאן שרשות נתונה לו לתובע מכוח החוק להביא ראיות סותרות, ואין הוא זקוק לרשות בית המשפט להביאן. ומכאן אף גם זאת שאין בית משפט מוסמך לשלול מאת התובע רשות שהוענקה לו בחוק. טענת המשיבים מס' 1 ו-2 לפנינו כאילו מותנית רשותו של התובע להביא ראיות סותרות, בתנאי מכללא שחייב הוא להניח דעתו של בית- המשפט תחילה כי הראיות שיביא אמנם יהיו ראיות לסתור את ראיות

ההגנה - אין לה סמוכין בחוק: אם הראיות שהביא התובע "לסתור", לא היו, לדעת בית-המשפט "ראיות סותרות", כי אז לא הצליח התובע בראיותיו לסתור את ראיות ההגנה; אך אין לדרוש ממנו מראש להתחייב שיצליח.

אילולא היה זה הפירוש היחידי הנכון של ההוראה האמורה בסעיף 18, כי אז כל ההוראה כולה היתה מיותרת לגמרי: הסמכות, ושיקול-הדעת, להרשות הבאת ראיות לסתור, כבר מוקנים לבית-המשפט, בכל תובענה אזרחית, מכוח תקנה 159 (2) לתקנות סדר הדין האזרחי. אלא רצון המחוקק הוא שתובענה בשל לשון הרע תהא שונה מכל תובענה אחרת, גם בכך שהזכות להביא ראיות לסתור לא תהא תלויה בהסכמת בית-המשפט ולא מותנית בשיקול-דעתו.

וראו גם: שנהר, דיני לשון הרע, בעמ' 466.

4. הנה כי כן, זכותו של התובע במשפט דיבה להביא ראיות מפריכות הינה זכות מוחלטת, שאינה תלויה בשיקול דעת בית המשפט, ואף לא בשאלה מהן הראיות המפריכות שמבקש התובע להביא.

מכאן, שדין הבקשה להתקבל.

5. למעלה מן הצריך, יפורטו בהרחבה להלן הראיות המפריכות שמבקש להגיש, וכן הטעמים לצורך בהגשתן.

ויתרה מכך: הראיות הנוספות עצמן (למעט ראיה שאינה ברשות המבקש, כמפורט בחלק ב') מצורפות כנספחים לבקשה זו, על מנת שבית המשפט הנכבד יוכל לעמוד על חיוניותן לעשיית משפט צדק ולגילוי האמת בתיק זה.

חלק א': ראיות המפריכות את עדויות עדי המשיבים ביחס למצב הגן בשנות ה-60 וה-70

6. כידוע, הנטל להוכיח את יסודות ההגנות שבסעיף 14 ובסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע מוטל על הנתבע.

והנה, הביאו הנתבעים כעדים מטעמם שלושה שכנים, שהתגוררו ברחוב זכרון קדושים מאז שנות ה-60, והללו העידו, כי השטח שממערב לבית המבקש היה שטח ריק, פתוח, פרוץ וחופשי למעבר.

7. הואיל ותכלית עדותם של עדים אלה הינה הוכחת ההגנות שבחוק איסור לשון הרע, הרי זכאי המבקש לכך, שיותר לו להביא ראיות לסתור.

8. יתרה מכך, וחשוב לא פחות: עדויות העדים מטעם המשיבים הן עדויות שקר.

9. המבקש לא יכול היה להעלות על דעתו, כי מי מבין השכנים שהתגוררו במקום ירהיב עוז בנפשו ליתן עדות שקר בעניין כה מובהק.

10. זאת ועוד: בכתב ההגנה, המשתרע על פני 24 עמודים (!) ועמוס בשלל טענות, איננו מוצאים כלל טענה, כאילו הגנות "אמת דיברתי" ותום לב של המשיבים נסמכות על דברי שכנים.

בוודאי ובוודאי שלא מובאת בכתב ההגנה כל גירסה מפורטת בדבר זהות השכנים, ובדבר הדברים שהם אמרו למשיבים.

11. בשל כל אלה הסתפק המבקש בשלב הראשון בעדותו שלו בתצהיר באשר לרציפות קיומו של הגן מאז ימי אביו ועד היום.

ואולם, משהובאו בפני בית המשפט הנכבד עדויות מפורטות ומפורשות, שהן בגדר הטעייה מכוונת של בית המשפט הנכבד, ונועדו להכשיל את בירור האמת ועשיית משפט צדק, יש לאפשר למבקש להפריכן.

12. הראיות המפריכות בהקשר זה הינן תצהיריהם של חמישה אנשים שונים (ד"ר אפרים סנה, גב' איזה שדה דפני, מר דני קופל, מר יוסף סגל, גב' זהבית דרור סלומון).

הללו מכירים את המקום נשוא התביעה ברציפות מאז סוף שנות ה-40 או תחילת שנות ה-50 ועד היום, והם מעידים באופן ברור וחד משמעי, כי עדויות השכנים הם שקר מוחלט.

העתקי התצהירים מצורפים כנספחים "א1"-5א".

13. יצוין, כי תצהירו של מר יוסף סגל מובא גם כדי להפריך טענה שהעלה המשיב 3 לראשונה בעת חקירתו הנגדית בבית המשפט (ביום 7.7.05), ולפיה בפגישה שקיים עם המבקש ועם מר סגל, ואשר עסקה באמת ההיסטורית אודות גן יצחק שדה, מר סגל "השפיל את עיניו", ו"כמעט לא אמר מילה" (עמ' 56 שורות 25 ואילך).

תצהירו של מר סגל נועד אפוא גם להפריך את הטענה המשתמעת בעליל מעדותו של מר כהן, כאילו גם מר סגל, המכיר את המקום היטב, כלל לא האמין באמיתות הדברים שנאמרו באותה ישיבה (ולפיהם הגן היה קיים ברציפות כל העת).

14. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להתיר הבאת חמשת התצהירים דלעיל, ולכל הפחות את חלקם, כראיות מפריכות.

חלק ב': ראיות המפריכות את עדות המשיב 3 בדבר מועד תחילת משלוח מכתבי הדיבה

15. המשיב 3 טען לראשונה בתצהירו, ולאחר מכן גם בעת חקירתו הנגדית (עמ' 55 שורה 22), כי החל במשלוח מכתבים בקשר לגן יצחק שדה רק לאחר ובעקבות פרסום כתבה בעיתון "גלובס" מיום 30.11.00, שעניינה תביעה שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ביום 29.11.00.

המשיב 3 מבסס את הגנתו בין היתר על הטענה, כי "האמין" לפרסום בעיתון גלובס, וכי הוא הסתמך עליו והתבסס עליו במכתבי הדיבה שכתב לאחר מכן.

16. דא עקא, שגירסה זו של המשיב 3 הינה גירסה שקרית.

17. ברשות המבקש סיכום ישיבה שהתקיימה במינהל מקרקעי ישראל בקשר לגן יצחק שדה ביום 7.11.00, בה מצוין במפורש, כי "ב- 5.11.00 התקבל מכתבו של יצחק כהן, אזרח (שאינו מתגורר בקירבה לנכס), שטוען כי הגישה היחידה לשטח

הינה מחצר ביתו של יורם שדה, והיא מנוהלת כשטח פרטי לחלוטין, ומבקש לדעת האם אכן המינהל הקצה לו שטח זה".

העתק סיכום הישיבה מצ"ב כנספח "ב".

18. משנשאל המשיב 3 על המסמך הנ"ל ועל המכתב שכתב למינהל עוד קודם לפרסום ב"גלובס", הוא התחמק וענה "לא זוכר" (עמ' 55 שורה 27).

19. מבוקש אפוא להפריך את טענת המשיב 3 כאילו הוא "נסמך" על הפרסום בעיתון גלובס, וכן את טענתו כאילו הוא פעל בתום לב בכך שהסתמך על הפרסום ב"גלובס".

כמו כן מבוקש להוכיח את חוסר מהימנותו של המשיב 3, אשר שיקר על דוכן העדים במצח נחושה כשטען שלא שלח כל מכתבים לפני הפרסום ב"גלובס".

20. לפיכך, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על זימונו של נציג ממ"י מחוז תל-אביב, על מנת שיציג בפני בית המשפט הנכבד את מכתבו של המשיב 3 לממ"י נושא תאריך 2.11.00, ואשר נתקבל ביום 5.11.00.

חלק ג': ראיות המפריכות את ראיות המשיבים בעניין הייעוד התכנוני

21. המשיבים הגישו חוות דעת של המהנדסת אילנה גוטנברג, וכן תצהיר של מר דני לס, שעניינם ייעודו התכנוני של גן יצחק שדה.

על פי הראיות שהובאו, ייעוד המקרקעין הינו כביכול "חוף ים".

22. מלכתחילה הבהיר המבקש בכתב התביעה (וגם בתצהירו), כי הגם שהטענה התכנונית שהעלו המשיבים במכתביהם איננה נכונה, הוא אינו תובע בגינה, אלא אך ורק בגין הדיבה שעניינה ההיסטוריה של גן יצחק שדה, והמציגה אותו באור שלילי ביותר.

מטעם זה לא הביא המבקש כל ראיות בעניין התכנוני.

23. דא עקא, שהמשיבים בחרו, להפתעתו של המבקש ומשיקולים השמורים עימם, להביא ראיות בעניין שלגביו לא נתבעו כלל, ואשר דומה כי הוא אינו רלבנטי כלל למשפט.

ראיות אלה נועדו בעליל ליצור בלב בית המשפט הנכבד את הרושם הבלתי נכון לחלוטין, ולפיו משלוח מכתבי הדיבה כנגד המבקש היה "מוצדק" ונועד למנוע החכרה "בלתי חוקית".

24. הראיות שהובאו הן, למרבה הצער, בלתי נכונות, בלשון המעטה.

25. על מנת למנוע שגגה מאת בית המשפט הנכבד, ומשהנושא הונח בפניו, מבוקש להביא חוות דעת נגדית מאת אדו"ר יהונתן גולני, מבכירי המתכננים בארץ, שעמד שנים רבות בראש מינהל התכנון במשרד הפנים, ואף עמד בעצמו בראש ועדת

המשנה של המועצה הארצית לתכנון ובניה שדנה וקבעה את ייעוד המקרקעין
נשוא התביעה, ומכיר על בוריו וממקור ראשון את המצב התכנוני שלהם.

העתק חוות הדעת מצורף כנספח "ג".

26. בחוות דעתו של אדרי' גולני מובהר באופן מקצועי וברור, כי גן יצחק שדה אמנם
מצוי במקרקעין שייעודם מגורים, וכי הדעה האחרת שהובאה בפני בית המשפט
הנכבד משוללת כל אחיזה במציאות.

27. לפיכך, מתבקש בית המשפט הנכבד לאפשר הגשת חוות דעתו של אדרי' גולני
כראייה מפריכה.

28. בקשה זו נתמכת בתצהיר המבקש.

29. אשר על כן, מתבקש בזאת בית המשפט הנכבד להתיר הבאת התצהירים, הראיות
וחוות הדעת נשוא בקשה זו כראיות מפריכות מטעם המבקש.

גדי בר-און, עו"ד
ליאור ושות', עורכי-דין
ב"כ המבקש